

Kvinnerøing i Norge

I dag står kvinnersøingen ganske sterkt i Norge. Vi har et antall kvinner som deltar på høyt internasjonalt nivå i tillegg til Birgit Skarstein, som er, og har vært, en verdensener i sin klasse over flere år. Vi har kvinner som er aktive i master- og coastalr ing og vi har kvinner som bidrar i vesentlig grad som trenere, dommere og ledere på alle plan. Det foregår godt rekrutteringsarbeid i klubbene og Roforbundet har i dag en struktur som forsøker   ivareta de kvinnene som har ønske og ambisjoner om   delta enten som aktive utøvere, trenere eller ledere. Dette lover godt for fortsatt fremgang og suksess for norsk kvinners ing.

Slik har det ikke alltid vært. Helt siden r ing ble innført som idrett i Norge har kvinner ønsket   delta i aktiviteten. Jubileumsboken "Norges Roforbund 1900 – 1950" gir et bilde av hvordan kvinners ingen ble etablert først gjennom Stavanger Roklubbs Dameavdeling i 1905, og etter hvert fikk sin faste plass gjennom etableringen av Oslo Kvinnelige Roklubb i 1929. Etter en del år kom de fleste klubber etter og etablerte egne dameavdelinger, eller det ble etablert egne roklubber for kvinner, som for eksempel Drammens Kvinnelige Roklubb, Damenenes Roklubb i Trondheim og Hamar Kvinnelige Roklubb med flere. I jubileumsboken fremkommer det at man etter hvert så behov for "et administrasjonsapparat til   ta seg av damer ingen". Norges Roforbunds Utvalg for Damer ing ble derfor stiftet i 1939, og blir i boken beskrevet til   "virke utmerket og samlende".

Det første offisielle Norgesmesterskapet for kvinner ble holdt i 1947, mens mannlige r ere da allerede hadde hatt sine mesterskap siden 1901. Europamesterskap har blitt avholdt siden 1893, mens kvinnene ikke ble invitert inn i det gode selskap f r 1954. Kvinnenes første offisielle verdensmesterskap ble holdt i Luzern i 1974, og i 1976 sto for første gang kvinners ing på programmet i OL. Da hadde mannlige r ere deltatt i OL siden 1900, og i VM siden 1962. Så det kan vel sies at kvinners ingen har levd et liv i deres skygge og at det har vært en lang og tøff kamp for   komme dit man heldigvis står i dag. Da parar ing kom på VM-programmet i 2002 ble det åpnet for deltakelse av både kvinner og menn.

Selv om kvinner i norsk ro-idrett heldigvis har bedre forutsetninger for   nå sine mål i dag, så er det fremdeles viktig   strekke seg enda lenger for   få ut mer av det potensialet som kvinnene representerer. Dette gjelder både på utøver-, trener- og ledernivå.

Referanser:

"Norges Roforbund 1900 – 1950", 50-års jubileumsbok, side 68-70, redaktør Rolf Manskow, Fabritius & Sønner, Oslo 1952.

https://no.wikipedia.org/wiki/Europamesterskapet_i_r ing

https://no.wikipedia.org/wiki/Verdensmesterskapet_i_r ing

https://no.wikipedia.org/wiki/R ing_under_sommer-OL

Solfrid Johansen